

[Hans Rasmussen.]

Det er jo rigtigt, at der i Henhold til Grundlovens § 71 er Adgang til at afskedige Dommere, men det forekommer mig, at dette ikke er nogen heldig Ordning; thi det har aldrig været Hensigten — gaar jeg ud fra — fra nogen Side, at Dommere med Hensyn til Pension skulde indtage en privilegeret Stilling. Jeg tror i hvert Fald, at man i vore Dage fra alle Sider vil være af den Opfattelse, at Dommere maa affinde sig paa dette Omraade med de Regler, der gælder for Statens øvrige Tjenestemænd.

Da man i sin Tid behandlede Tjenestemandsløven, var der ikke i dens Paragraffer anført særlige Bestemmelser for Dommernes Vedkommende. Men det Udvalg, som her i Tinget behandlede det paagældende Lovforslag, stillede Forslag om, at der i Lovforslaget skulde indsættes en udtrykkelig Bestemmelse om, at Løven ikke gjaldt Dommerembedernes Indehavere. Den Begrundelse, Udvalget gav for dette sit Standpunkt, mener jeg, man fremdeles maa billige, idet jeg tror, det er rigtigt, hvad man anførte i Udvalgsbetænkningen: at dette, at lade Dommere indgaa under de almindelige Bestemmelser, efter hvilke en Tjenestemand skal søge sin Afsked, men ifølge hvilke det tillige beror paa et Skøn hos Administrationen, hvorvidt den paagældende skal afskediges, vil instituere en Tilstand, som ikke vilde kunne siges at være heldig, idet Dommernes Uafhængighed, som naturligvis er Hovedsagen i hele Spørgsmaalet, vilde være blevet mindre, hvis ikke den paagældende Undtagelsesbestemmelse ved den Lejlighed var blevet sat ind.

Hvad nu angaar Spørgsmaalet om Grundlovens § 71, skal jeg gerne for mit Vedkommende herom straks tilstaa, at det ikke er min Agt at give mig i Lag med en indgaaende juridisk Fortolkning af, hvad der i enhver Henseende maa kunne siges at rummes af Betragtninger i de Sætninger, der staar i den paagældende Paragraf. Disse Sætninger har gennem Tiderne været Genstand for Diskussion mellem sagkyndige, og det forekommer mig, at man, naar man gennemgaar de Betragtninger, der paa dette Omraade er fremsat fra forskellig Side, til sidst maa havne i den samme Betragtning, som er fremført af den højtærede Justitsminister, nemlig at Hovedhensynet, da man vedtog Bestemmelsen i Grundlovens § 71, var, at man skulde sikre Dommerstandens Uafhængighed.

Det har været, og det maa fremdeles være Hovedhensynet ved Behandlingen af dette Spørgsmaal, og Ministerens Udtalelser

i saa Henseende falder sammen med Udtalelser af kendte Jurister ved forskellige Lejligheder, og jeg synes, at de Betragtninger, der i saa Henseende er ført frem, er de rigtige, og at det maa være dem, man lader være Rettesnor ved Afgørelsen af den her foreliggende Sag. Det forekommer mig, at Professor Poul Andersen har Ret i de Betragtninger, han fremsatte i „Ugeskrift for Retsvæsen“ for et Par Aar siden, hvori han bl. a. siger, at en fast Aldersgrænse vil formindske Vilkaarligheden fra Administrationens Side.

Naar man holder sig dette Hovedhensyn for Øje, mener jeg, at det vil være fuldt forsvarligt at se bort fra Betæneligheder, der muligt hos en og anden kan opstaa med Hensyn til Teksten i den paagældende Grundlovsbestemmelse. Der er ingen, der ønsker at angribe Dommernes Uafhængighed, vi ønsker at underbygge den, og jeg mener, at det sker ved, at man gennemfører en fast Aldersgrænse for Dommere og kommer bort fra det uheldige, som vi gennem Tiderne har været Vidne til, og som jeg tidligere har berørt her fra denne Plads, at mange i Befolkningen kan faa den Opfattelse, at en gammel Dommer i Virkeligheden bare sidder og venter paa, at Staten skal give ham hans Afsked, for at han paa den Maade kan opnaa en større Indtægt, end han vilde være i Stand til, hvis han blev behandlet paa nogenlunde samme Vis som Statens øvrige Tjenestemænd.

Jeg anbefaler paa min Gruppes Vegne Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag og skal blot tilføje, at jeg for mit eget Vedkommende godt kunde have ønsket, at der havde været Tale om en noget lavere Aldersgrænse end den, der i Lovforslaget er nævnt. Men jeg ser meget vel, at jo mere man fjerner sig fra denne Grænse, ja, ved overhovedet at fjerne sig fra den, vil man i hvert Fald i Øjeblikket bidrage til, at der bliver større Chance for at rejse Strid om Formaalet og rejse Strid om, hvorvidt Grundloven paa nogen Maade kunde siges at være gaaet for nær. Og jeg ønsker ikke at række Haand til, at der skal opstaa en saadan Strid; jeg føler mig overbevist om, at vi vil kunne komme ganske let og smertefrit ud over hele Spørgsmaalet ved at gennemføre det Lovforslag, her foreligger. Det vil i Virkeligheden tjene Retsplejen, det vil betyde en Bedring af den Tilstand, som ved saa mange Lejligheder har givet Anledning til Kritik.

Jeg anbefaler en hurtig Gennemførelse af det foreliggende Lovforslag.